



கவிக்கோவின் 'கஸல்' பாடல்கள்- ஒரு பார்வை

க. பிரீதா அ. *

அ தமிழ்த்துறை, செவாலியர் டி.தாமஸ் எலிசபெத் மகளிர் கல்லூரி, சென்னை-600011, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Kaviko's 'Ghazal' Songs - A Glimpse

K. Preetha a, *

^a Department of Tamil, Chevalier T. Thomas Elizabeth College for Women, Chennai-600011, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

preethailamaran@gmail.com

Received: 29-04-2021

Revised: 01-05-2022

Accepted: 09-05-2022

Published: 16-07-2022



ABSTRACT

Twentieth century Tamil literature is considered to have reached the peak of social change. Such literary forms have in themselves an expression of sentiment similar to that of Sangam literature. Tamil Modern Poetry is based on the intellectual genre of Tamil that subtly conveys the call for social change. Traveling with the ideas of various creators, Tamil poetry is a field of study that is still appreciated today. Kaviko Abdul Rahman is one of the few poets who can ever be thought of in the history of Tamil poetry. He has achieved many achievements through his socially conscious writing journey. His writings are profound, meticulously recording individual emotions. In his poetic works, poet Abdul Rahman has taken many new initiatives. One of them is the "ghazal" literary genre. It is a two-line song that is called "Kanni." These ghazals are mostly about love. Abdul Rahman wrote the ghazal in a new poetic style and sang it on all subjects. Out of the two volumes of poems, 'A Letter from Minmini', and 'Secret Flower', written by him, only 'Rakasiyapoo' was taken as the subject of the study. Many poems, including love, God, philosophy, society, and fantasy, are included in the ghazal volume. They are resourceful in the aspect of cultivating minds. Therefore, this article is based on the above-mentioned subjects as sub-headings. 'Whenever my mind gets dirty, I bathe in poetry' is the ghazal of the poet. Each of his ghazals is a boon to the heart, forming a watery flower bed and giving pleasure.

Keywords: Kaviko, Abdul Rahman, Social Change, Ghazal, Tamil Modern Poetry,

முன்னுரை

உயர்தனிச் செம்மொழிகளின் வரிசையில் நம் தமிழ் மொழி சிறப்பிடம் பெற்று விளங்குவதற்குக் காரணம் ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தோன்றிய சங்க இலக்கியங்களும் சங்கம் மருவிய காலத்துச் செவ்வியல் இலக்கியங்களுமேயாகும். இந்தப் பழம் பெருமை மட்டும் மொழியின் வளர்ச்சிக்குத் தொடர்ந்து துணை புரிந்து விடாது. காலந்தோறும் உலகில் தோன்றும் இலக்கியப் புதுமைகளும் கலைநுட்பங்களும் அறிவியல் தரவுகளும் இன்ன பிறதுறை ஆய்வுகளும் தமிழ்மொழியில் வரவு வைக்கப்பட வேண்டும். அப்போதுதான் மொழியானது மக்கள் சமுதாயத்தோடு ஒருமித்துப் பயணம் செய்யமுடியும். நம் தமிழ் மொழியில் எத்தனையோ இலக்கிய வகைகள் காலந்தோறும் தோன்றி நம் தமிழ்மொழியை வளர்த்துவந்துள்ளன. அத்தோடு நில்லாமல் மேலைநாட்டுப் புதினம் சிறுகதை ஆகிய உரைநடை இலக்கியங்கள் 19ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழில் வளர்ச்சி பெறலாயின.

இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் அமெரிக்காவில் தோன்றிய புதுக்கவிதை இலக்கியம், மகாகவி பாரதி மூலம் தமிழில் வசனகவிதையாக அறிமுகமாகிப் பின்னர் தமிழகத்தில் ஏராளமான

புதுக்கவிதைப் படைப்பாளர்களை உருவாக்கியது. ஜப்பானிய ஹைக்கூ கவிதை, சென்ட்ரியூ கவிதை முதலிய இலக்கிய வகைகளும் தற்போது தமிழில் வலம் வரத் தொடங்கிவிட்டன. அரபு மொழியின் கஸல் என்னும் இரண்டடிப் பாடல் வகையும் தமிழ் இலக்கியப் பேரேட்டில் இன்று இடம் பெறத் தொடங்கியுள்ளது. கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான் அவர்கள் மின்மின்களால் ஒரு கடிதம், ரகசியப்பூ என்னும் இரு கஸல் தொகுதிகளை வெளியிட்டுள்ளார். இவற்றுள் 'ரகசியப்பூ' என்னும் இரண்டாவது கவிதைத் தொகுதியை ஆய்வு நோக்கில் எடுத்துக் கொண்டு கஸல் கவிதையின் அமைப்பு உட்கிடக்கை பாடு பொருள் முதலியவற்றைக் கூறுபடுத்தி உரைப்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

கஸல் இலக்கணம்

கஸல் கவிதைதோற்றத்தைப் பற்றிக் கவிக்கோ, 'கஸல் (Gazal) அரபியில் அரும்பிப் பாரசீகத்தில் போதாகி உருதுவில் மலர்ந்து மணம் வீசும் அழகான இலக்கிய வடிவம்' எனக் கூறுகின்றார் (Abdul Rahman, 2004). கஸல் இரண்டடிக் கண்ணியாலானபாடலாகும். ஒரு கண்ணிக்கும் அடுத்த கண்ணிக்கும் பொருள் இயைபு இருக்க வேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. கஸல் என்னும் சொல்லுக்குக் காதலியுடன் பேசுதல் என்பதுபொருள். இக்கவிதை பெண் காதலைப் பேசுவதோடு மட்டுமல்லாமல் இறைவன் உட்பட எல்லாப் பொருட்களையும் நேசித்துப் பாடும் தன்மையுடையதாகும்.

தாயுமானவர் பாடல்களில் வரும் பராபரக்கண்ணி, கிளிக்கண்ணி ஆகிய கண்ணி வகைகளைச் சேர்ந்தது இந்தக் கஸல். பராபரக் கண்ணியில் வரும் ஒவ்வொரு இரண்டடிப் பாடலும் தனித்தனிப் பொருண்மையைக் கொண்டிருப்பதைக் காணலாம். கஸல் இசையோடு பாடப்படும் பாடல் வகையாகும். இப்பாடலுக்கான யாப்பிலக்கண அமைதியும் உண்டு.

கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான் கஸல் பாடலுக்குரிய இலக்கண அமைப்பை அப்படியே பின்பற்றாமல் தமிழில் கஸல் கவிதைகளைப் படைத்துள்ளார்.

"கஸல் இரண்டடிக் கண்ணிகளால் ஆனது. ஒரு கண்ணிக்கும் அடுத்த கண்ணிக்கும் கருத்துத் தொடர்பு இருக்க வேண்டும் என்ற அவசியமில்லை. இந்தச் சுதந்திரத்தை நான் எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால் கஸல் வடிவத்தை அப்படியே பின்பற்றவில்லை. இரண்டடிக் கண்ணியைச் சிறுபத்தியாக்கிக் கொண்டேன். பேச்சுச் சந்தத்தில் வரிகளை அமைப்பதற்காகக் கண்ணிகளை இணைக்கும் இயைபு தொடை, யாப்புச் சந்தம் இவற்றையும் தவிர்த்து விட்டேன்" என்று அவர் குறிப்பிடுகின்றார் (Abdul Rahman, 2004).

"நெஞ்சுகமேகோயில் நினைவேசுகந்தம் அன்பே

மஞ்சனநீர்பூசைகொள்ளவாராய் பராபரமே"

என்பது தாயுமானவரின் பராபரக்கண்ணி. இவ்வாறான இரண்டடி யாப்பில் அமையக்கூடிய கஸலைச் சிறு பத்தியிலான புதுக்கவிதை அமைப்பில் கொண்டு வருகிறார் அப்துல்ரகுமான் (Manickam, 2005).

"இறைவா!

பிரபஞ்சம்

உன் வேதம்

ஒவ்வொருபடைப்பும்

ஒரு வார்த்தை"

எனக் கவிக்கோவின் கஸல் மேற்கண்ட வடிவத்தில் அமைந்துள்ளது (Abdul Rahman, 2005).

காதல்

அரபு, பாரசீகம், உருதுமொழிகளில் தோன்றியுள்ள கஸல் கவிதைகள் பெரும்பாலும் காதலைப் பாடுவனவாகவே உள்ளன. கவிஞர் அப்துல் ரகுமானும் மின்மினிகளால் ஒருகடிதம் என்னும் கஸல்

கவிதைத் தொகுதியை முழுக்க முழுக்க காதலை மையப்படுத்தியே எழுதி வழங்கியுள்ளார். இக்கட்டுரையின் ஆய்வுக்கான நூலாகிய ரகசியப் புவில் காதல், இறைவன், தத்துவம், சமுதாயம், கற்பனை முதலிய பன்முகத் தலைப்புக்கள் பாடுபொருளாக இடம் பெற்றுள்ளன. கவிஞர் பாடும் காதல் பற்றிய கஸல் பாடல்களை மூன்று வகையாகப் பகுக்கலாம். அவை,

1. மாண்புடைய காதல்
2. நிறைவேறாக் காதல்
3. ஏமாற்றுக் காதல்

காதலியை உயிராக மதித்து அவள் உடனிருப்பே வாழ்க்கையின் மாண்புக்கு வித்தாக அமைகின்றது எனக் கவிஞர் பாடும் அழகு இரசிக்கத் தக்கதாகும்.

“நான் பிறைநிலா

நீதான்

என்னைநிரப்புகிறாய்

உன்னைஊற்றி”

“வாழ்க்கையின்

இருண்டபுதிர்வழிகளில்

காதலே

வழிகாட்டுகிறது”

மேற்கண்ட இவ்விரு கஸல்களும் உயர்ந்த காதல் வாழ்க்கைக்குக் கட்டியம் கூறுவனவாய் அமைந்துள்ளன (Abdul Rahman, 2005). புரிந்துணர்வு கொண்ட காதல் வாழ்க்கை வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழச் செய்கிறது. வானுறையும் தெய்வநிலைக்கு உயர்த்துகிறது. இதைத்தான் மகாகவிபாரதியார்,

“காதல் செய்யும் மனைவியேசக்திகண்டீர்.

கடவுள் நிலைஅவளாலேஎய்த வேண்டும்”

எனப் பாடுகின்றார் (Bharathiyar, 1992). பெண் தன் அன்பினால் ஆடவனைப் பிறைமதி நிலையிலிருந்து நிறைமதி நிலைக்கு வளர்க்கிறாள் எனக் கவிஞர் அப்துல் ரகுமான் கற்பனையை வார்த்துக் கஸல் வடித்துக் காதலின் மகத்துவத்தை மிளிரச் செய்துள்ளார். அன்பும் அறிவும் வாய்க்கப் பெற்ற கணவனின் அமைச்சனாக விளங்கி இன்னல் தீர்த்து வாழ்க்கை புதிர்களை விடுவித்து இன்பம் சேர்க்கிறாள் என்பதை கவிக் கோவின் இரண்டாவது கஸல் உரைக்கின்றது. மேலும் பல கஸல்கள் காதலின் பெருமையைப் பிழிந்து தருகின்றன.

மனமொத்த காதலர்களாக இருந்தாலும் சூழல் காரணமாக அவர்கள் காதல் நிறைவேறாமல் போனால் அந்தச் சோகத்தின் வலி ஒலிம் பஸ் மலையைத் தூக்கிச் சுமக்கும் துன்ப நிலையாகி விடுகிறது. இந்தச் சோகத்தையும் கவிஞர் அப்துல் ரகுமான் கவிதைப் புனல் பாய்ச்சி வளர்த்தெடுக்கின்றார்.

என் இதய வீட்டைத் துறந்து

நீசென்ற பின்

அதில் ஒருசோகம்

வசிக்கிறது

அதுஉன்னைப் போலவே

இருக்கிறது.

அழுகின்றகாதலைத்
 தூங்கவைக்க
 ஒருதாலாட்டும்
 தெரியவில்லை
 நான் என் வயதை
 உனக்காகச் சிந்தும்
 கண்ணீர்த் துளிகளால்
 கணக்கிடுறேன்

இவ்வாறான சோகம் பெருக்கெடுக்கும் நிறைவேறாத காதல் உணர்வுகள் காதலர்களை ஆக்கிரமித்துக் கொள்வது ஒரு பக்கமிருக்கட்டும். அவற்றை விவரிக்கும் இலக்கியங்களும் அதே சோகத்தை வாசகர்களின் உள்ளங்களிலும் நிரப்பி விடுகின்றன (Abdul Rahman, 2005). காலம் கடந்தும் உலக மாந்தர்களின் இதயங்களில் ஆட்சி செய்கின்றன. அம்பிகாபதி-அமராவதி, லைலா-மஜ்னூ, அனாரக்லி-சலீன் ஆகியவர்களின் நிறைவேறாத காதல் காவியச் சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து கோலோச்சிக் கொண்டிருப்பதை எல்லோரும் அறிவர். கவிஞரின் காதல் சோக கஸல்களும் துயர உணர்வுகளை நிரப்பிக் கொண்டு கவித்துவக் கண்ணீர் வடித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

எனக்கு
 எமனாகவந்தவளை
 என் உயிரே
 என்றேன்
 உன்னைக்
 காதலித்திருக்கக்கூடாது
 என்னசெய்வது
 என் இதயம்
 ஏமாந்து விட்டது.

என வரும் இரு கஸல்களும் காதலிப்பதாக நடித்து ஏமாற்றித் திரியும் பெண்களை நோக்கிப் பேசுவதாக அமைந்துள்ளன (Abdul Rahman, 2005). ஏமாற்றும் பெண்களுக்கு இது பொழுது போக்காக இருந்தாலும் உண்மைக் காதல் என நம்பும் ஆண்களுக்கு இது பெருத்த வலியைக் கொடுக்கும். இந்த வலியை மேற்கண்ட கஸல்களில் அப்துல் ரகுமான் அழுத்தமாகப் பதிவு செய்திருக்கின்றார். இதில் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டிய செய்தியும் உள்ளது. ஏமாற்றும் பெண்களைப் பற்றித்தான் கவிஞர் இந்நூலில் பேசியிருக்கின்றார். ஏமாற்றும் ஆண்களும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். அதை ஏன் கவிதைப் படுத்தவில்லை என்னும் வினாஎழுகின்றது. மொத்தத்தில் காதல் அமுதமாகவும் இருக்கின்றது நஞ்சாகவும் வதைக்கின்றது என்பதைக் கவிஞரின் கஸல் பாடல்கள் சொல்லாமல் சொல்கின்றன.

இறைவன்

காதலாசிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்குதல் என்பது ஆண்-பெண் காதலில் மட்டுமல்ல. இறைவன் காதலிலும் ஒரேவிதமாய் அமைகின்றது. காதலில் இல்லற வாழ்க்கை பண்பட்டுச் செழிக்கிறது. இறைவனிடத்தில் ஆன்மா மொட்டவிழ்ந்து மலர்ந்து மணக்கின்றது. அதனால் தான் சங்க இலக்கிய அகப்பொருள் கூறுகளெல்லாம் அடுத்து வந்த பக்தி இயக்கக் காலத்துப் பதிகங்களிலும் பாசுரங்களிலும் பரிமாற்றம் செய்யப்பட்டு இறைவனைத் தலைவனாகவும் அடியார்கள் தங்களைத் தலைவியாகவும்

வரித்துக் கொண்டு உலப்பிலாஆனந்தக் காதலைப் பொழிந்துள்ளனர். அந்த மரபு இடையறவுப் பட்டுப் போகாமல் கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான் அவர்கள் கஸல் பாடல்களிலும் தலைவன் தலைவி பாவத்தை வடித்துத் தந்துள்ளார்.

நான்

உன்னருகில் இருக்கும்போது

என்னிடமிருந்து

தூரமாக இருக்கிறேன்.

என்னும் கஸல் இறைவனில் மூழ்கும் போது மனிதன் தன்னிலை இழந்து விடுகிறான் என்பதை உணர்த்துகின்றது (Abdul Rahman, 2005). தன்னிலை இழப்பது தான் பக்தியின் உச்சம். அங்கொரு கண்ணும் இங்கொருகண்ணுமாகச் செய்யப்படுகிற ஆலயப் பூசைகள் எல்லாம் ஆண்டவனுக்கு ஏற்புடையதாவது இல்லை. அதனால் தான் கவிஞர் அப்துல் ரகுமான்,

காதல் ஒன்றுதான்

இறைவன் விரும்பும்

பூசை

என்று மற்றொரு கஸலில் பாடுகின்றார் (Abdul Rahman, 2005). இந்தத் தன்னிலை மறந்த தலைவன் தலைவி பாவனைக் காதலை அப்பர் பெருமான்

முன்னம் அவனுடையநாமம் கேட்டாள்

மூர்த்திஅவனிருக்கும் வண்ணம் கேட்டாள்

பின்னைஅவனுடைய ஆரூர் கேட்டாள்

பெயர்த்தும் அவனுக்கேபிச்சியானாள் அன்னையையும்

அத்தனையும் அன்றேநீத்தாள்

அகன்றாள் அகலிடத்தார்ஆசாரத்தைத்

தன்னைமறந்தாள் தன் நாமங்கெட்டாள் தலைப்பட்டாள்

நங்கை தலைவன் தாளே!

என்னும் தேவாரத் தீந்தமிழ்ப் பாடலில் இசைக்கின்றார் (Jayam & Chandralekha 2016).

யாரைப் புகழ்ந்தாலும்

அதுஉன்னையே

வந்தடையும்

ஏனென்றால் புகழுக்குரிய குணங்களெல்லாம்

உன்னுடையவை அல்லவா?

உன்னைவிட்டு

ஓடுவதெங்கே?

நீ இல்லாத

இடம் எது?

இல்லையிலும்

நீ இருக்கிறாய்

மேற்கண்ட இரு கஸல்களும் இறைவனின் இயல்புகளைப் பாடுவனவாய் உள்ளன. மனிதருக்குள்ள நற்பண்புகளாக இறைவனே இலங்குகின்றான் (Abdul Rahman, 2005). ஆகவே அப்பண்புகளைப் புகழ்ந்தால் அது இறைவனைப் புகழ்வதாகிறது. அடியார்பெருமக்கள் எல்லாரும் இறைவனைப் பக்திச் சுவைநனிசொட்டச் சொட்டப் பாடினார்கள் என்றால் அது இறைவனைப் புகழ்வதற்காக மட்டுமல்ல. தங்கள் ஆன்ம நெகிழ்ச்சிக்காகவும் ஐம்பொறிகள் அடங்கி மனம் பண்படுவதற்காகவுமே ஏனைய அன்பர்கள் அந்நிலையை எய்துவதற்காகவுமேபாடினார்கள் என்றால் அது மிகையாகாது. இறைவன் இல்லாத இடம் ஏது? “அவனில்லை எனச் சொல்லும் சொல்லிலும் இறைவன் இருக்கிறான்” இல்லையென்று சொல்பவர்களுக்குள்ளும் இருந்து அவனே இயக்குகின்றான். அண்டப் பேரண்டங்கள் அனைத்தும் அண்டங்களுக்குப்பால் உள்ள பாழ்வெளி அனைத்தும் அவன் ஆட்சி எல்லைக் குட்பட்டவை. இந்த உண்மையை அப்துல் ரகுமான் மேற்சொன்ன இரண்டாவது கஸலில் அழகாகவடித்துள்ளார். அப்துல் ரகுமானின் இறைக் கோட்பாடு மதம் சார்ந்ததாக இல்லாமல் ஆன்மிகம் சார்ந்ததாக இருப்பதுநோக்கி இன்புறத் தக்கதாகும்.

தத்துவம்

இந்த உலகத்தில் என்றும் நிலைபெற்று விளங்கும் அல்லது வாழ்க்கையை விளக்கும் மெய்யம்மைகள் அனைத்தும் தத்துவப் பெயர் தாங்கி நிற்கின்றன. இத்தகைய தத்துவங்களையும் அப்துல் ரகுமான் தனது கஸல்களில் பெய்து வைத்துள்ளார்.

மரணம் என்ற

சுமைதாங்கி

இல்லையென்றால்

வாழ்க்கைச் சுமையை

எங்கே இறக்கிவைப்பேன்?

வாழ்க்கைச் சந்தையில்

முட்களைவாங்கினால்

கொசுறாகக் கிடைக்கிறது

பூ

மேற்கண்ட இருகஸல்களில் முதல் கஸலானது மரணத்தை வாழ்க்கைச் சுமைகளை இறக்கி வைக்கும் சுமைதாங்கி எனப் பேசுகின்றது (Abdul Rahman, 2005). எவரும் மரணத்தைவிடும்புவதில்லை. ஆனால் அதீத துன்பங்கள் பெரும் சுமையாக அழுத்தும் போது மரணமானது அவர்களுக்கு விடுதலை அளிக்கக் கூடியதாய் அமைந்து விடுகின்றது.

“பிறக்கும் முன்னே இருந்த உள்ளம் இன்று வந்ததடா

இறந்த பின்பு வரும் அமைதி வந்து விட்டதடா”

எனக் கவிஞர் கண்ணதாசன் பாடுவார். அந்த அமைதியை மரணம் வழங்குவதால் அதைத் துன்பங்களின் சுமைதாங்கியென அப்துல் ரகுமான் கூறுகின்றார்.

வாழ்க்கை முழுவதுமே முட்களை வாங்கிக் கொண்டிருப்பவன் கொசுறாகக் கிடைக்கும் பூவிற்காக வா வாழ்க்கையை நேசிக்க முடியும்? அத்தகைய தருணத்தில் மரணம் சுமைதாங்கி கல்லாகத் தாங்குகின்றது.

ஒவ்வொருநாளும்

ஒருவினாத்தாளாய்

திணிக்கப்படுகிறது

நம் கையில்

என்னும் கஸல் பிறந்த ஒவ்வொரு வரும் வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு நாளையும் பயன்பட்டு வாழவேண்டும் (Abdul Rahman, 2005), அந்தப் பதிவு இல்லாத நாட்கள் வாழ்நாட்கள் அல்ல. வீழ் நாட்கள் ஆகும் என்பதை உணர்த்துகின்றது.

தலைகீழாக

நின்றுபார்த்தேன்

நேராகத் தெரிந்தது

உலகம்

மேற்கண்ட கஸல் தலை கீழ், வாழ்க்கை வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் உலகத்து மக்களை நையாண்டி செய்கின்றது (Abdul Rahman, 2005). கவிஞர் நேராக நின்று பார்க்கும் போது அதாவது நியதியோடு கூடிய வாழ்க்கையில் நின்று பார்க்கும் போது உலகம் தலைகீழாகத் தெரிகின்றது. கவிஞரும் தலைகீழாக நின்று பார்க்கும் போது, அதாவது மக்களைப் போலத் தானும் வாழத் தொடங்கும் போது உலகம் நேராகத் தெரிகின்றது என எள்ளல் தொனியில் இந்தத் தத்துவக் கவிதையைப் படைத்துள்ளார்.

இவ்வாறான தத்துவக் கவிதைகள் சில 'ரகசியப் பூ' கவிதைத் தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளன.

சமுதாயம்

மக்கள் சமுதாயத்தின் ஏற்றத் தாழ்வுகளை நிறைகுறைகளை அத்துல் ரகுமான் தனது கவிதைகளில் வெகுவாகப் பாடி வைத்துள்ளார். இந்தக் கவிதை நூலிலும் அவர்தம் சமுதாயச் சிந்தனைகளைப் பரக்கக் காணலாம்.

டார்வின் பொய்சொன்னார்

மிருகம் இன்னும்

மனிதனாகவில்லை

இந்தக் கஸல், மனிதன் விலங்கு வாழ்க்கை வாழ்கின்றான் என்பதை மறுத்துரைக்கின்றது (Abdul Rahman, 2005). விலங்கிலிருந்து மனிதன் பரிணாம வளர்ச்சி பெற்றான் என்பது டார்வின் கொள்கையாகும். அவ்வாறானால் மனிதன் நியதிக்குட்பட்ட விலங்கு வாழ்க்கையாவது வாழ்ந்திருக்க வேண்டும். பேராசை, தேவைக்கு மேலும் சேர்க்கத் துடிக்கும் அலைச்சல், ஆற்றிவை அழிவுக்குப் பயன்படுத்தும் கொடூரம் முதலியன மக்கள் விலங்குகளிடம் இல்லை. மனிதனை எப்படி விலங்கின் வழித்தோன்றல் எனக் கூறுவது என்னும் வினா கவிஞரின் உள்ளத்தில் எழுகின்றது. அதனால் தான் "டார்வின் பொய் சொன்னார்" எனக் கவிதை படைக்கின்றார்.

சாலையில்

எதிர்எதிர்திசையில்

விரையும் கூட்டம்

இலட்சியம் ஒன்றுதான்

என்னும் கஸல் மதக்குழுக்களாக முரண்பட்டுக் கிடக்கின்ற சமூகஅவலத்தைச் சுட்டுகின்றது (Abdul Rahman, 2005). "ஒன்று பரம்பொருள் நாம் அதன் மக்கள்" என மகாகவி பாரதியார் பாடுவார். ஒரே பரம்பொருளைத் தான் எல்லா மதங்களும் வெவ்வேறு வடிவங்களில் வணங்கி வருகின்றன. இந்த

உணர்வு இன்மையால், மதச் சண்டைகள் இட்டு ஆன்ம இலாபத்தை மக்கள் இழக்கின்றனர் என்கிற கவிஞரின் வருத்தம் தான் இந்தக் கவிதையைப் படைக்க வைத்துள்ளது.

பிறருக்காகச்

சிலுவைஏறினால்

மறுவுயிர்ப்புக்

கிடைக்கும்

இந்தக் கவிதை ஒப்புரவறிதலின் உன்னதத்தை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகிறது (Abdul Rahman, 2005). மனிதன் சமுதாயமாகச் சேர்ந்து வாழ்வதன் நோக்கமே ஒருவருக்கொருவர் உதவிக் கொள்ளத்தான். இந்தக் கோட்பாட்டை “ஒப்புரவறிதல்” அதிகாரத்தின் மூலம் வள்ளுவர் நமக்கு வழங்கியுள்ளார்.

“ஒப்புரவினால் வரும் கேடெனின் அஃதொருவன்

விற்றுக் கோள் தக்க துடைத்து

என்னும் குறட்பா, பிறருக்கு உதவி செய்யப் போய்க் கேடுவரும் பட்சத்தில் ஒதுங்கிவிடக் கூடாது (Periannan, 2014). தன்னை இழந்தாவது அந்தக் கேட்டை வாங்கிக் கொள்ளவேண்டும் எனக் கூறுகின்றது. அப்போது தான் மனிதன் என்றும் வாழ்பவன் ஆகின்றான். மறைந்த பின்னும் பேசப்படுகின்றான். அதைத் தான் அப்துல் ரகுமான், “மறுவுயிர்ப்புக் கிடைக்கும்” எனக் குறிப்பிடுகின்றார்.

அப்துல் ரகுமான் கவிதைகளில் சமுதாய அக்கறை பரவலாக மிளிர்வதைக் காணமுடிகின்றது.

கற்பனை

கவிஞனையும், கற்பனையையும் பிரித்துப் பார்க்கவே முடியாது. கற்பனை இல்லையென்றால் கவிஞன் காணாமல் போய்விடுவான். கவிக்கோ அப்துல் ரகுமான் கற்பனைக்கென்றே பல கஸல்களை “ரகசியப் பூ” கவிதைத் தொகுப்பில் பாடி வைத்துள்ளார்.

வானம்

ஒரு சூரியனை விதைத்துக்

கோடிவிண்மீன்களை

அறுவடை செய்கிறது

என்பது ஒரு கற்பனைக் கஸல் (Abdul Rahman, 2005). சூரியன் மறைவது என்பது இயற்கை. இருள் தழ்ந்ததும் விண்மீன்கள் மின்னுவது அன்றாட நிகழ்வு. இதை வைத்துக் கவிஞர் கற்பனை செய்கிறார். வானம் அவருக்கு உழவனாகத் தெரிந்து அந்த உழவன் சூரியன் என்னும் ஒற்றை விதையை விதைக்கிறான். அந்த விதை முளைத்துப் பயன்படுகிறது. அவை தாம் கோடிக்கணக்கான விண்மீன்கள் எனக் கவிஞரின் கற்பனை விரிகின்றது.

உன் கண்ணை

மீன் என்கிறார்கள்

ஆனால் அதுவே

வலை வீசுகிறது

இது நெஞ்சை அள்ளும் நேர்த்தியான கற்பனையாக அமைந்துள்ளது. மங்கையரின் கண்களை கயல் என வர்ணிப்பது கவிஞர்களின் வழக்கம் (Abdul Rahman, 2005). மீன்களைப் பிடிக்கத்தான் வலைவீசுவார்கள். ஆனால் கண்களாகிய மீன்கள் வலை வீசுகின்றன. இது என்ன முரண்? என

வியக்கின்றார் கவிஞர். கண்கள் காதல் வலை வீசுவதை அடிப்படையாக வைத்து இந்த அழகிய கற்பனை தோன்றியுள்ளது. கவிதையானது கற்பனை என்னும் அழகு சாதனத்தைக் கொண்டு தன்னை ஒப்பனை செய்து கொள்கிறது என்பதை மேற்கண்ட கவிதைகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.

முடிவுரை

கஸல் என்பதற்குக் காதலியுடன் பேசுதல் என்னும் பொருள் இருந்தாலும் கவிக்கோவின் கஸல் பாடல்கள் பல்வகைப் பாடுபொருட்களையும் உள்வாங்கி ஒளிர்வதைக் காண முடிகிறது. உண்மையான கவிதை எந்தப் பணி ஆற்றுகிறது என்பதை அவர் இந்தக் கஸல் மூலம் விளக்கிச் சொல்லுகின்றார். இதனுடாக அத்துல் ரகுமானின் தத்துவார்த்த உலகத்தை, தேடல்களை, நியாயப்பாடுகளை நாம் அலச முடிகிறது. இத்தகைய அக மன இயக்கங்கள் சமூக மாற்றத்திற்கான முக்கிய காரணிகளாகின்றன என்பதில் ஐயமில்லை. கவிதைகளில் நீராடுவது என்பது கவிக்கோவின் தனி அனுபவம் மட்டுமன்று. கவிதைகளை வாசிக்கும் அனைவருக்கும் பொருந்தக்கூடிய பொது நியதியாகும். மனம் அழுக்காகும் போதும் துன்பங்கள் நம்மைத் தின்ன வரும்போதும் கவிதை நீரில் மூழ்கினால் இதயம் தூய்மைப்பட்டு இலேசாகிக் காற்று வெளியிடை மிதக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை.

References

- Abdul Rahman, (2004) Minminikalal Oru Kaditham, National Publishers, Chennai, India.
- Abdul Rahman, (2005) Ragasiya Poo, National Publishers, Chennai, India.
- Bharathiyar, (1992) Bharathiar Kavithaikal, Sri Hindu Pathippagam, Chennai, India.
- Jayam, A., Chandralekha, V., (2016) Tamizh Ilakkiya Varalaru, Janaka Publishing House. Chennai, India.
- Manickam, A., (2005) Thayumanavar Thiruppadalgal Moolamum Uraiyum, Vardhamanan Pathippagam, Chennai, India.
- Periannan, G., (2014) Thirukkural, Vanitha Pathippagam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:



© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License